

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3281/2019
08.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из села ... код ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ..., ПП из ..., РР из ..., СС из ..., ТТ из ... и ЋЋ из ..., чији је заједички пуномоћник мр Миле Крстић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Републичка дирекција за имовину Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 2651/15 од 27.09.2016. године, у седници већа одржаној 08.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 2651/15 од 27.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суд у Бујановцу број П1 155/14 од 13.08.2015. године је утврђено да су тужиоци као радници у радном односу код производног предузећа „Експорт-импорт“ д.о.о. „Врело Прохорово“ са ПО Бујановачка Бања из Бујановца, као правног претходника тужене Републике Србије – Републичке дирекције за имовину Републике Србије на основу споразума о уделу државне својине у средствима која користи производно предузеће „Експорт-импорт“ д.о.о. „Врело Прохорово“ са ПО Бујановачка Бања из Бујановца овереног под бројем Ов. ./2010 од 18.03.2010. године постоји правни основ на основу кога је тужена Републике Србије - Републичка дирекција за имовину Републике Србије поред комплетне имовине овог предузећа у износу од 100 % преузела све обавезе које је предузеће имало према тужиоцима као дотадашњим радницима, а које је престало да постоји брисањем из регистра привредног субјекта код АПР на основу решења Привредног суда у Лесковцу број Ст 256/2011 од 21.10.2011. године. Другим ставом изреке је обавезана тужена да тужиоцима за период од 01.04.2009. године до 30.06.2011. године исплати износе ближе означене по месецима са каматом у изреци првостепене пресуде. Тужена је обавезана да тужиоцима исплати износ од 1.183.886,00 динара на име трошкова парничног поступка у року од осам дана.

Апелациони суд у Нишу је пресудом број Гж1 2651/15 од 27.09.2016. године преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужилаца, као и њихов захтев којим су тражили да суд обавезе тужену да им накнади трошкове

парничног поступка у износу од 1.183.886,00 динара. Обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 55.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана док је захтев тужене за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове почев од дана пресуђења, па до извршности пресуде, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тачка 3. у вези члана 383. став 4. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/2014), па је оценио да ревизија тужилаца дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда поступка на коју се указује у ревизији, јер другостепени суд није повредио члан 383. став 4. ЗПП (одржавање расправе пред другостепеним судом), јер супротно ревизијским наводима другостепени суд није утврдио другачије чињенично стање у односу на чињенично стање првостепеног суда, али је извео другачији закључак о основаности тужбеног захтева из утврђеног чињеничног стања, а то није битна повреда поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу код производног предузећа „Експорт-импорт“ д.о. „Врело Прохорово“ са ПО из Бујановачке Бање над којим је правноснажним решењем Привредног суда у Лесковцу број Ст 259/11 од 21.10.2011. године отворен и закључен стечајни поступак. Република Србија – Влада и Производно предузеће „Експорт-импорт“ д.о.о. „Врело Прохорово“ са ПО Бујановачка Бања из Бујановца је 18.03.2010. године закључила споразум о уделу државне својине у средствима која користи производно предузеће „Експорт-импорт“ д.о.о. „Врело Прохорово“ са ПО Бујановачка Бања. Чланом 1. овог уговора учесници споразума су сагласни да према документацији производног предузећа „Експорт-импорт“ д.о.о. „Врело Прохорово“ са ПО Бујановачка Бања из Бујановца и другим расположивим исправама, удео државне својине у средствима која користи то предузеће, износи 100 %, односно да су средства која користи предузеће у целини у државној својини. Чланом 2. је наведено да средства из члана 1. овог споразума чини право коришћења на непокретности (ближе означена у том члану), све уписано у лист непокретности број .. КО ..., да средства из члана овог споразума чине и друге непокретности, покретне ствари (посебно опрема) новчана средства и хартије од вредности, као и права и обавезе која има Производно предузеће „Експорт-импорт“ д.о.о. „Врело Прохорово“ са ПО Бујановачка Бања из Бујановца на дан закључења споразума. Споразум је оверен код Основног суда у Врању, судска јединица у Бујановцу 18.03.2010. године под бројем Ов ../2010.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је тужена Република Србија правни следбеник Производног предузећа „Експорт-импорт“ д.о.о. „Врело Прохорово“ ПО Бујановачка Бања из Бујановца и да је зато у обавези да тужиоцима исплати зараде за временски период од 01.04.2009. до 30.06.2011. године, чија је висина утврђена на основу налаза и мишљења вештака.

Супротно, другостепени суд је оценио да тужбени захтев тужилаца није основан, те је на основу члана 104. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 125/04), те на основу члана 110, 125. став 1. тачка 1. и члана 128. став 3. истог закона, преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужилаца.

Врховни касациони суд прихвата правно становиште другостепеног суда.

Правилно је другостепени суд на основу члана 181. сав 1. тачка 4. Закона о привредним друштвима којим је прописано да друштво са ограниченом одговорношћу престаје у једном од случајева стечајем (банкротством), а ценећи и садржину споразума о уделу државне својине у средствима која користи „Врело Прохорово“ ПО Бујановачка Бања из Бујановца, закључио да привредно друштво након закључења споразума није променило правну форму, већ је наставило да послује као друштво са ограниченом одговорношћу. Правилно је ценио да је привредно друштво код кога су тужиоци радили престало да постоји, јер је отишло у стечај на основу решења Привредног суда у Лесковцу од 21.10.2011. године, због трајне неспособности плаћања и презадужености предузећа. У решењу је констатовано да ће по правноснажности решења, имовина стечајног дужника прећи у својину Републике Србије. На тај начин ово правно лице је престало да постоји не остављајући притом правног следбеника који би иза њега преузео права и обавезе.

Ревиденти погрешно тумаче члан 2. став 2. споразума и из одреднице да у државну својину прелазе не само средства која користи производно предузеће „Врело Прохорово“, већ и обавезе које то предузеће има на дан закључења овог споразума. Правилно је другостепени суд ценио да је сврха стечајног поступка измирење дуговања предузећа у највише могућем проценту, чиме се у потпуности исцрпљује имовина друштва. По закључењу стечајног поступка не постоји обавеза и одговорност дотадашњих власника имовине за преостале обавезе. Не постоји основ за исплату тражених новчаних потраживања по основу неисплаћених зарада на терет тужене, јер као што је речено тужена није правни следбеник ликвидираних предузећа и зато је тужбени захтев тужилаца за исплату неисплаћених зарада правилно као неоснован одбијен.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужилаца није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић